

Két szonett / Polner Zoltán

(szül. 1933 író, költő, újságíró,
Fricsay Ferenc karmester emlékére)

I

Mikor a város utcáin vonulnak,
oly szívderítőik mind a hangszerek.
Ha fölidézem néha még a múltat,
emlékszem rájuk, mint bábész gyerek.

Apám aranyló fénycsodákon lépked:
megvillannak a kürtök, trombiták.
Azóta engem csak a zene éltet,
azóta egyre fogva tart a vágy,

hogyan emberként, vagy olykor Isten módján,
kezem alatt, mint gyöngyfűzér borostyán
zene ragyogjon, ujjongjon a szív.

Hogy egész testi valómmal érezzem,
hogyan nem én, hanem ő vezényel engem,
s a mindenség varázsa közelít.



II

Nevének hallatára, mint fölszentelt
templom fölött ragyogni kezd az ég.
Himnuszkiént hallom üzenni a tengert:
Csak a zene a végső menedék.

A zene a lét virágvasárnapja:
megváltás, öröm, oltár, áhitat.
Ha vezényel a napfény beragyogja
a szülőfölddel ölelt tájakat.

A gyermekzseni Mozart volt kedvence,
ki tündéri álmokkal szeretkezve
a holdfényt lapozta, míg komponált.

De Bartókért is révülten rajongott,
ki rábízta az ősi dallamsorsot,
s a jelen idővel áldott hazát.